

είνε πολύ άπειροι.) *Συντιμυμένη Κορυφαία πού-
λαν* (εις δια σου άπαντώ νσι.) *Ναυτάκι τών
Σπεσιών* (εγκάρδια συλλυπητήρια διά τόν θί-
νατον τού παππού.) *Έγγλέδκι* (χαίρω πολύ
δ' αυτά που γράφεις.) *Ανδρομεών Κορυ-
ραμπιέν* (Ελαβα, βράδαιον έστειλα, περιμένω τό
γενναίον ξεσάθωμα.) *Αλέην Π. Ν.* (χαίρω
πού έγινες καλά γράφε που τώρα.) *Παγί-
σμιο* *Όνειρο* (τού Δαστογέσοχη πολλά έργα
έχουν μεταφραστή ελληνικά τελευταίω; ξεδό-
θησαν και οι «Λευκαί Νύκτες»;) *Έωσφορόν*
(αυτό δέν γίνεται.) *Ανοϊμίτικο Αεράκι* (όχι,
δέν είνε ανάγκη ειδικαίτερου χαρτου διά τήν
Σελίδα.) *Χάωνα*, *Νίκην*, *Φιλοπάριδα* *Έλλη-
νοπούλαν*, *Γερμανόπαιδα*, *Δοξαμμένα* *Άθη-
νας*, *Έλληνοπούλο* κτ. κτ.
Φωτεινή Σίνιρη, *Τιάμον* (Ελαβα, εύχα-
ριστώ, έστε λα.)
Ένετικόν Δόντα, *Χουσανγίν*, *Υπερα-
σπιστήν τής Σπόρης*, *Γλυκόν Παρε'ιδόν* (έ-
στειλα, εύχαριστώ.)
Ένετικόν Μαϊάν, *Διάττοια* *Άστέρα*, *Αφ-
νης* *Στέφανον*, *Κερουμμένον Θησαυρόν*, *Ά-
στέρα τής Νίκης*, *Δ. Γιαν*. (Ελαβα, εύχαριστώ).
Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά τήν 2αν
Ίανουαρίου, υπεννύσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

**Συνέχεια τού 162ου Διαγωνισμού
Δεκεμβρίου-Μαρτίου**
Αί λύσεις δεκται μέχρι τής 2' Απριλίου.

62. Λεξιγράφος
Ένα δωμάτιο τού σπιτιού
Με ζω μικρό ένοθάκι,
Κ' ένας νησιού ιστορικού
Τόνομα φανερόθηκε.
Έστάλη υπό τής Δόξης τού Έλληνισμού

63. Μεταγραμματισμός
Τό άλλο νήσο; τί γηνή
Άν βέλη σίγμα άντι τού νι.
Έστάλη υπό τού Γενναυφύχου Στρατηλάτου

64. Αναγραμματισμός
Ένα σόμα διαφανές
Άν αναγραμματιστή,
Ένα όργανο γλυκόν
Άπ' τόν κάμπο θ' ακουσθή.
Έστάλη υπό τής Μεσοηνιακής Άκτής

65. Κυβόλεξον
* * * * * = Είνε δεμένον.
* * * * * = Παράδειτος.
* * * * * = Πάθος.
* * * * * = Εύχη.
Κι καλύτερο τ'ά ντι.

66. Ασθή
Έστάλη υπό τής Άπτερου Νίκης

67. Επιγραφή
Ε Μ Ι Α
Ι Δ Ο Κ Μ
Ι Σ Κ Η
Νά και μιά επιγραφή
Ήσκολη νά διαβασθή.
Έστάλη υπό τής Σανθής Πεννηποπούλας

68. Κρυπτογράμικόν
12345615789 = Πόλις.
2359 = Χρονική διαφοράς.
34815789 = Πόλις.
456127 = Φρούριον.
56359 = Άντωνυμία.
612459 = Μέρος τού έθνους.
78159 = Ζωική ούσία.
81159 = Ίδων.
92789 = Μέρος τού βιβλίου.
Έστάλη από τό Δοξαμμένο Εικοσιένα

69. Άκροστιχίς έξ άντιθέτων
Νά εύρεθών άντίθετα τών κάτωθι λέξεων
τουαύτα, ώστε τάχατά των νάπο-ελούμ μυθολο-
γικών τέρας :
Φωνήν, *πραγματικός*, *άνίερος*, *ούρανόσ*,
ύγροό.
Έστάλη υπό τού Έλληνικού Χώματος

70. Φωνηεντόλιπον
πλς-στυ-*-ν-λγς-ρχμνς.
Έστάλη υπό τής Χουσιής Άκτίνοσ

71. Γρίφος
λε
λε λε
Τ σπουδαί λε λε Τ
λε λε λε λε
λε λε
Έστάλη υπό τού Δάφνης Στεφάνου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκησεων τού 49 φύλλον

551. Δευκωσία (Δευκόσ, λα.)—552. Μετί-
δόν (με έτ' κόν).—553. Όροφή (ο, ρώ, φι.)
—554. Αΐθηρ - Αΐθη.
555. Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ 556 - 560. Διά
Α Λ Α Μ Α Ν Α τού Ψ: Έπομης,
Α Κ Μ Α Ι Ο Σ μάλτης, γήνος.
Α Ρ Κ Α Δ Ι Α γιτακόσ, ψυχή
Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ —561. Σπλήν—
Α Τ Ρ Ο Π Ο Σ ς= πλήν + (Λά-
Η Λ Α Κ Α Τ Η ίσ; -λά=) ίος=
ΠΑΙΝΙΟΣ.—562. ΚΑΜΗΛΟΣ-ΡΑΚΙΝΑΣ
(ΚΥ Ρο.; ΆρΑβία, Μικίης; ΗΔία, ΛεΝ-
νατοσ; ΌΡασίς, ΣίΣωστροίς.)—563. Λίγα
λόγια και καλά.—564. Ό σκοπέσ άράζει τά
μέσα. (ώς - κόπος άγία - ζήτα με σ.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

του τόμου τής Διαπλά-
σεως τού 1916, κόκκινα
με χρυσά γράμματα, δι' όσους θέλουμ νά
χρυσοδοσούν τό φυλλάδιό των εις τόμον,
είνε ήδη ΕΤΟΙΜΑ και πωλούνται εις τό
Γραφείον μας. Στέλλονται δέ και τα-
χυδρομικώς πρός τούς εμβάζοντας τό άν-
τίτιμον, δροαμάσ 2.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τής Δια-
πλάσεως και τής Βιβλιοθήκης διά
νά περιγράτε όσά τα έστε σας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών
λεπτά 10, διά δε τούσ συνδραμιάσ μας λεπτά 5
μόνον με παχέσ στοιχεία τού διπλάσιον, και
με κ ε φ α λ α ί α τό τριπλάσιον. Έλαχιστόσ όρος
15 λέξεις, δηλαδή και οι διλιώτεροι τών 15 πλη-
ρόνοται ως νά ήσαν 15. Ό χ ω ρ ι σ τ ο ς σ τ ε
χ ο σ, έστω και από μιαν λέξιν, με κεφαλαία ή
σχετά ή άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών, όπολογί-
ζεται ως έξ λέξεις άπλά. Αι μη συνοδευόμεναι
υπό τού άντιτίμου άγγελίαί δέν δημοσιεύονται.]

[1Ζ'-32]
Παρακαλώ τούσ όφειλοντάσ μοι τετραδιά Μ.
Μυστικόν νά τί άποστέλλουν τό ταχύτερον.
Γυνθειωτάκι

[1Ζ'-33]
Ρωβύρε, τετραδιάόν σου έλαβα και σ'
εύχαριστώ. Διά τί τό έβράδυσε τόσο; *Πρόσφυξ*

[1Ζ'-34]
Φιλάτην Έλλάδα, Αιολικήν Κιθάρα,ν,
Θρακίοπούλο. Η ύπομονή μου εξηγη-
τήληθη, θά τό στείλετε;—*Πρόσφυξ*.
(Σημ. τ. Διαπλ.—Πώς νά τά στείλουν άπό τό
κατοικούν εις μέρη άποκλεισμένα;)

[1Ζ'-35]

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ
Υποψήφιος Δημοψηφίσματος

[1Ζ'-36]
Ψηφοφόροι! Είμαστε βέβαιοι ότι εκ-
πληρούντες τόν εδνηνη σκοπόν τού
δημοψηφίσματος και καταπατόντες τόν
κομματισμόν θέλετε δώσει τά *Πρωτεία*
στά ώραιότερα και Έλληνοπρεπέστερα
των ψευδωνύμων :

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
[1Ζ'-37]

Βασικόσμενος εις *βέβαιον θριάμβον* όν
έξαφαιλίζουσιν εις «Έλληνοπαιδα» ή-
πέρωα αυτού ψευδώνυμου, δηλώ ότι προσ-
χωρώ εις αυτόν μετά άπανταχού φίλων
μου, και υπόσχομαι άγαπητούσ Έθνη-
κόν Όνειρον και Βασίλειον Βουλγαροκό-
γου νά συνεργασθώ δραστηρίωσ μετ' αυ-
τόν δι' επικράτησιν Συνδέσμου.

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ
[1Ζ'-38]

Αι άγγελίαί μας, κύριοι ύποψήφιοι, δέν
γράφονται διά νά *πτοούν*, ουδέ διά νά
εκλιπαρήσουμ τάσ ψήφους τών εκλογέων.
Άπλώσ καθιστούν εις αυτούσ γωστά τά
ψευδώνυμα τού συνδραμούσ, με τήν
συμβουλήν νά τά ψηφίσουν, *άν επιθυ-
μούν βραβείον εκλογέων*. Ό «Έλληνο-
παις» έχει *πολύ στερεάσ βάσεις* διά νά
άμφιβάλλη περι τής νίκης. Νομίζομεν ότι
ουδέισ άμφισβητεί τήν *πραγούσην*, τήν
επικαιρότητα και τόν *παιρωτισμόν* τών
ψευδωνύμων του. Αι *αθήροι* εις τό κόμ-
μα μου *προσχωρήσεισ* άναχούον όλονέν
τήν αυτοπεποθησίον μας, επιβάλλεται δε
εις ήμάσ νά συστήσομεν και πάλλιν εις
τούσ εκλογείσ νά έχουν *άπόλυτον εμπιστο-
σύνην* εις τούσ Άρχηγούσ τού «Έλληνο-
παιδοσ, οτινέσ *άναπαύαστες* εργάζον-
ται διά τήν επιτυχίαν *δοκλήρου* τού
Συνδραμούσ.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ
[1Ζ'-39]

Η ΕΛΛΑΣ ΘΑ ΖΗΣΗ!
ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΑ ΕΛΛΑΣ!
Κορυφαίοσ συνδραμούσ «Έλληνοπαιδοσ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
όσαν αι λύσεισ, άδιακρίτωσ φυλλάδιον
έλήφθησαν από 27 Δεκ.—3 Ίανουαρ.

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Χατζηπαναγιώτης, Ε. Βερνίκος,
Έλληνοπούλο, Ζωή Φ. Βουτανά. Διαβολάκι τής
Λαμπρήσ, Κερουμμένον Θησαυρόσ, Ζοφερά Νύξ,
Δοξαμμένα Άθήναι, Γερμανόπαισ, Βασ. Ι. Κό-
λιασ, Έθν. Χάρμαν, Κ. Χέλμροντιγκ, Χ. Χου-
στανίγες, Μ. Μαϊντλεσ, Α. Στοιγίγγες, Άντι-
Χάρφιαν, Π. Ρόζενφελντ, Έμ. Νάουμαν, Π.
Βαλλόττε, Χ. Άντρεξεν, Π. Έσεντράουτ, Αίνα
Σπάρη, Γ. Α. Έλευθερουδάκης, Ιω. Α. Κουδοί-
νας, Ιωάννα Θ. Μάρακ, Α. Κ. Ζαννίδης, Θ.
Γιαννουλόπουλοσ, Α. Ν. Καθαράσ, Ίδεώδησ
Έλλάσ, Σ. Γ. Νικολαΐδης, Άνθοσ τών Λειμώνων,
Α. Βερόπουλοσ.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Β. Α. Καμπελή.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Κ. Καπετανάκης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Πόση Γ. Καλλίση.
ΚΥΜΗΣ: Καλλιόπη Παπαϊωάννου.
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ι. Καλαμάτας, Άλ. Σα-
σουνάκης.
ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Α. Λόντοσ, Μαρίνα Χ. Τριάντη,
Μπεμπούλα Γιαννουλοπούλου. Μαρία Παπαγιαν-
νοπούλου, Αλεξ. Π. Νικολόπουλοσ.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Φ. Ι. Μαϊκόσ, Στ. Ι. Νικολαΐδης,
Ίω. Κ. Κούτταλης, Άντ. Μ. Άλεξίου, Α. Πον-
τίκησ, Γε. Ι. Άρμεράντης, Σ. Μανωλόπουλοσ.
ΠΥΡΓΟΥ: Γ. Π. Αραζόπουλοσ.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ίω. Α. Τσοβαράδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Όλον τών άνωτέρω τών όνόματι έτέθησαν εις
τήν Κληροσείδα και εκληροσθήσαν οι έξής δύο:
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Κ. ΖΑΝΝΙΔΗΣ εν Άθήναισ και
ΦΙΛΙΠ. Ι. ΜΑΓΙΧΟΣ εν Πελαγονεί, οι όποιοι ένε-
γράφουσιν διά τρείσ μήνασ από 1ης Φεβρουαρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ
Συνιστώμενον υπό τού Υπουργείου τής Παιδείασ ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιόδικόν σύγγραμμα, άληθείσ παρασχόν εις τήν χάραν ήμων ύπηρεσίασ
και υπό τού Οίκουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεωσ, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούσ παιδάσ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20
Έσωτερικού	Έξωτερικού	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879	Διά τών Πρωτόρων Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. Φύλλα προηγούμενων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώται έκαστον λεπ. 36
Έτησία . . . . . δρ. 8.—	Έτησία . . . . . φρ. 10.—	ΔΙΕΥΤΗΡΙΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Έξάμηνοσ 4,50	Έξάμηνοσ 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Όδοσ Εβρουαίου άρ. 38, παρ. τό Βαρβακείον
Τριμηνιοσ 2,50	Τριμηνιοσ . . . . . 3,—		
Αι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός.			
Περίοδος Β'—Τόμοσ 24οσ	Έν Άθήναισ, 14 Ίανουαρίον 1917		Έτος 39ον.—Άριθ. 7

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυστιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΕ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Και δέν δοκιμάζεισ, νά ιδής άι
είν' εύκολο; Δέν θά κατορθώσις άλλο
παρά νά κατακουράσις τά χέρια σου!

— Και όμως είνε ένας τρόπος ά-
πλούστατοσ, που τόν μεταχειρίζονται
πολύ στα νησιά τού Ειρη-
νικού.

— Δέν λέγω όχι, άπο-
κρίθηκε ο Πέγκροφ. Οι ά-
γριοι όμως ή ξέρουν καλλι-
τερα τήν τέχνη, ή μεταχει-
ρίζονται κανένα ιδιαιτερο
ξύλο, γιατί εγώ πολλές φο-
ρές έδοκίμασα νάνάψω έτσι
φωτιά, αλλά ποτέ δέν τό
κατάφερα. Όμοιολώ λοιπόν,
δτι προτιμώ τά σπέρτα. Πού
είνε τά σπέρτα μου;

— Έφαξε τότε στη μπλούζα
του, νά βρή τό κουτί τών
σπέρτων, που δέν έλειπε
ποτέ, γιατί ήταν καπνιστής
μανιώδησ. Άλλά δέν τό
βρήκε. Έφαξε και τής τσέ-
πεσ τού πανταλονιού του,
αλλά τό κουτί δέν βρέθηκε
ούτ' εκεί!

— Ό, διάβολε! έκαμε,
κυτάζων τόν Χάρμπερτ. Θα
μούπεσε από τήν τσέπη και
θα τώχασα! Μά σύ, Χάρ-
μπερτ, δέν έχεισ τίποτα;
κανένα τσακμάκι, καμμία
τσακμακόπετρα;

— Όχι, Πέγκροφ!

— Και ήπώσ θανάψομε
φωτιά;

— Εξέρω κ' εγώ!..

— Ο ναύτης βρήκε έξω, ά-
κολουθούμενοσ από τεν Χάρ-
μπερτ και τρίβων τό μετά-
πό του δυνατό.

Στήν άμμουδιά, στούσ βράχουσ,
ετής όχθησ τού ποταμού, παντού έφαζαν
με τή μεγάλητερή προτοχή, άλλα τού
κάκου. Και τό κουτί ήταν μεθάλλινο,
ώστε δέν μπορούσε νά μη τό ιδούν..

— Πέγκροφ, ρώτησε ο μικρόσ, μή-
πως τό πέταξις από τό σκαφίδι;

— Α, μπά, μπά! αποκρίθηκε ο
ναύτησ. Τα σπέρτα μου ποτέ! Άλλά με
τέτοια κουνήματα που τραθήξαμε, μπο-
ρει νά μουπέσε χωρίσ νά τό καταλάβω.

Νά και τήν πίπα μου τήν έχασα...
Άτιμο κουτί! ποιήσ ξέρει που νά βρι-
σκειαι τώρα..

— Νά, ή θαλάσσα τραδιάεται! έφώ-
ναξε ο Χάρμπερτ. Πάμε νά ψέξωμε
στο μέρος όπου πρωτοβήκαμε!

Μικρή πιθανότητα είχαν νά βρούν
τό κουτί εκείνο, σε μιά άμμουδιά που
τήν έτάρωσε ή θαλάσσα. Άλλά για
νά έχουν ήσυχη τή συνείδησί τους, πή-
γαν στο μέρος όπου βήκαμε χθές,—

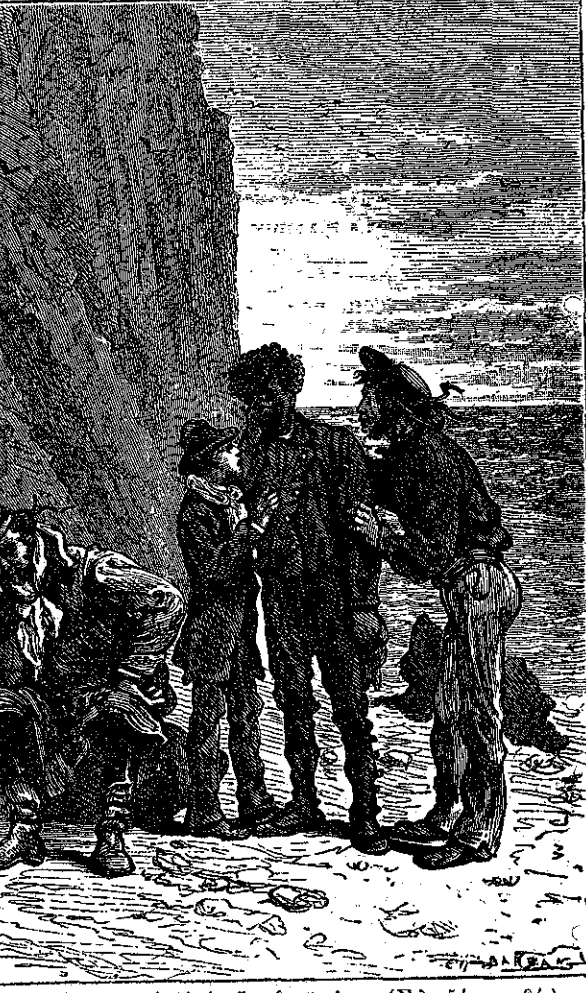
καμμία διακοσασία βήματα
από τά Καμίνια, κ' έφαζαν
ς όλα τά βραχάκια, ες όλεσ
τής τρύπεσ τών σκοπέλων.
Τίποτα! Άν πραγματικώς
τό κουτί είχε πέση εκεί, θα
τό συνεπύραν τά κύματα.
Κρίμα! Μεγάλη ή άπόβλεια
και, πρός τό παρόν, άνεπανόρ-
ωτη!

— Ό Πέγκροφ δέν έκρυβε
τήν στενωχώρα του. Τό μέ-
τωπό του είχε γεμίση ζαρω-
ματιές και τό στόμα του δέν
εβγαζε μιλιά. Ό Χάρμπερτ
θέλησε νά τόν παρηγορήσ,
λέγων δι τά σπέρτα θα εί-
χαν βραχμή, ωστε και νά τά
εύρισκαν, πάλι δέν θά μπο-
ρούσαν νά τά μεταχειρισθούν.

— Όχι, όχι, αποκρίθηκε
ο ναύτησ. Ήταν σε χάλκινο
κουτί που εκλείνε καλά!..
Και τώρα πώσ θα κάμωμε;
— Θα βρούμε τρόπο νά-
νάψωμε φωτιά, είπε ο Χάρ-
μπερτ. Ό κ. Σμιθ ή ο κ.
Σπίλεττ θα ξέρουν κάτι πε-
ρισσότερο από μάσ..

— Ναι, αποκρίθηκε ο
Πέγκροφ. Για τήν ώρα όμως
μόνοσ χωρίσ φωτιά και,
σαν γυρίσουν οι φίλοι μας,
δέν θά βρούν ουτε ζεστό σπί-
τι, ουτε ζεστό φαί.

— Μά δέν μπορεί νά μήν
έχουν αυτοί τσακμάκια ή

«Ένωια σου, Νάβ, και θα τόν ξαναβρούμε!..» (Σελ. 54, στ. β'.)

σπίρτα! εφώναξε ζωηρά ο Χάρμπερτ.
— Πολύ αμφίβολο! αποκρίθηκε ο ναύτης, κουνών το κεφάλι του. Ο Νάβ και ο κ. Σμίθ δεν καπνίζουν' όσο για τον κ. Σπίλεττ, φοβούμαι μήπως ε-
προτίμησε να κρατήσει το καρνέ του παρά τα σπίρτα του!

Ο Χάρμπερτ δεν αποκρίθηκε πιά. Η απώλεια του κουτιού ήταν πραγμα-
τικώς δυστύχημα. Οπωσδήποτε, ο μι-
κρός ηλπίζε, με τον ένα ή με τον άλ-
λο τρόπο, να ποκτήσουν και φωτιά. Ο

Πέγκροφ όμως, πρακτικώ-
τερος, εμπειρότερος, δεν εί-
χε τόση έλπίδα... Τελος-
πάντων, δεν είχαν να κά-
μουν άλλο, παρά να περιμέ-
νουν την επιστροφή του Νάβ
και του ρεπόρτερ. "Όσο για
ταυγά, ούτε όμελέτια θα
τάκαναν, ούτε αλά κ' ο κ'
θα το ροφούσαν ώμά.

Πρην γυρίσουν στα Καμί-
νια, ο Πέγκροφ κι' ο Χάρ-
μπερτ έμαζέψαν, για κάθε
ένδεχόμενο, μερικώς άκόμη
λιθοδόμους. Και σιωπηλοί,
σκεπτικοί, ξεκίνησαν για το
«σπίτι»...

Ο ναύτης, με τα μάτια
καρφωμένα κάτω, ζητούσε
πάντα το άνεύρετο κουτί του.
Ήταν πέντε ή ώρα, όταν
μπήκαν στα Καμίνια. Είνε
περιττό να σ'ας πώ, ότι κ'
έκει-μέσα έψαξαν όλους τους
διαδρόμους, όλες της γω-
νιές του λαβυρίνθου. Άλλα
πάντα χωρίς αποτέλεσμα.

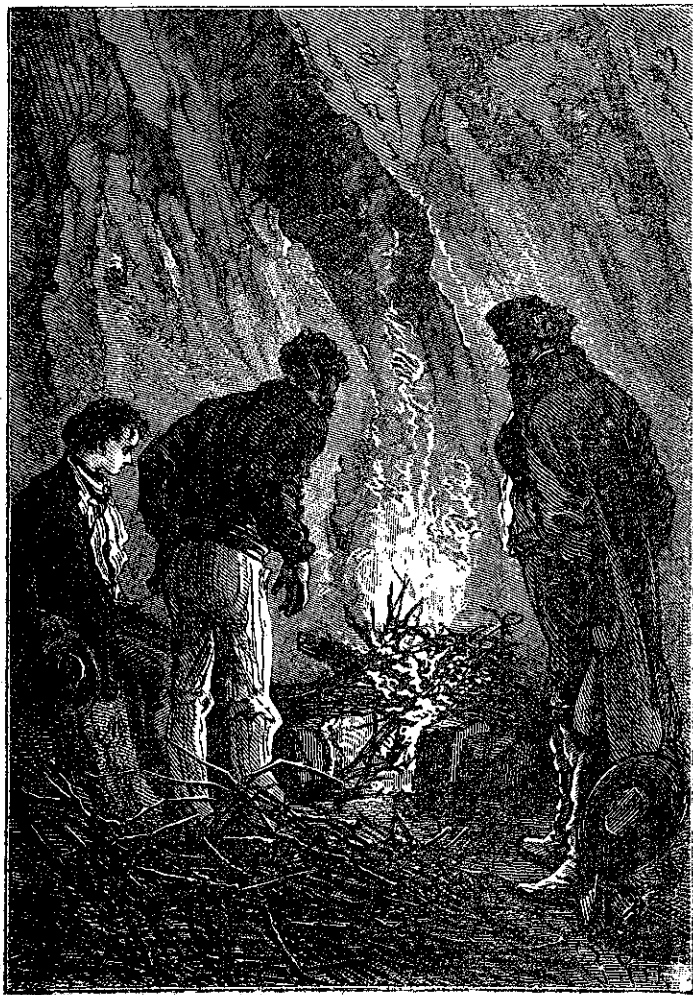
Στής Ξξη, τή στιγμή που
εβασίλευε ο ήλιος πίσω από
τα ψηλά βουνά, ο Χάρμπερτ,
που τριγύριζε ανήσυχος στην
ακρογιαλιά, είδε από μακριά
τον Νάβ και τον Γεδεών
Σπίλεττ.

Εγύριζαν μονάχοι! Το
παιδί αισθάνθηκε άνεξφρα-
στη λύπη. Να που ο ναύτης
δεν έγελάσθηκε στο προαι-
σθημά του: Ο μηχανικός Κύρος Σμίθ
δεν βρέθηκε πουθενά!

Μόλις έφθασε ο δημοσιογράφος, κά-
θισε 'ς ένα βράχο χωρίς να πη λέξει.
Κατακουρασμένος, καταπειρασμένος, δεν
μπορούσε ούτε να μιλήση... "Όσο για τον
Νάβ, τα κόκκινα μάτια του έδειχναν
πόσο είχε κλάψη' αλλά και νέα δά-
κρυα, που δεν μπόρεσε να τα κρατήσει,
έδειχναν πολύ καθαρά ότι είχε χάση κάθε
έλπίδα.

Σε λίγο, ο ρεπόρτερ διηγήθηκε τί
έρευνες είχαν κάμη, για να βρούν τον
Κύρο Σμίθ. Ο Νάβ και αυτός είχαν
διατρέψη την άκτι σε διάστημα όκτώ

μιλλιών, δηλαδή πολύ πέραν από το
σημείο, όπου είχε πέση την πρώτη φορά
το αερόστατο και όπου είχαν εξαφανισθή
ο μηχανικός και ο σκύλος Τόπ. Όλη
ή άμμουδιά ήταν έρημη. Κανένα ίχνος
πουθενά, καμμία πατημασιά, κανένα
χαλίκι φρεσκογυρισμένο, τίποτε πού να
δείχνη ότι από 'κει πέρασε άνθρωπος
ή σκύλος. Κ' η θάλασσα ήταν έρημη
όσο κ' η άκτι. Εκεί βέβαια, καμμία
έκατοστή πδία από την ξηρά, ο μηχαν-
ικός θα βρήκε τον 'υγρό του τάρο...

Σε λίγο τα ξύλα έτριζαν χαρωπά και μιά ζωηρή φλόγα...

Τήν στιγμή εκείνη, ο Νάβ έτηκόθη
και μ' όση δύναμη διατηρούσε άκόμη,
άρχισε με φωνάξη έναν τρελό:

— "Όχι! δεν πθανε! όχι!.. Αύτός;
δεν είνε δυνατό!.. Εγώ, έσύ, ένας άλ-
λος, όποιοςδήποτε, μάλιστα' αλλά αυτός
ποτέ! Είνε άνθρωπος ικανός να ξανα-
γυρίση κι' απ' τον Άδη!

Έπειτα, σά να λιποθυμούσε, έψιθύ-
ρισε:

— "Άχ! δεν μπορώ πιά!
Ο Χάρμπερτ έτρεξε κοντά του.
— "Έννοια σου, Νάβ, τού είπε, και
θα τον ξαναβρούμε! Ο Θεός θα μάς
τον ξαναδώτη... Άλλά σ' τώρα θα πει-

νάς... Φάγε, φάγε λίγο, σέ παρακαλώ...
Και λέγων αυτά, ο μικρός έπρόσφερε
στον μαύρο μερικώς λιθοδόμους. Ο
Νάβ είχε να φάγη από πολλές ώρες,
άλλ' άρνήθηκε. Χωρίς τον κύριό του,
δεν μπορούσε, δεν ήθελε να ζήση!

"Όσο για τον Γεδεών Σπίλεττ, αυ-
τός εκατάπιε όλα μαλάκια του έδωσαν.
Έπειτα ξαπλώθηκε στον άμμο, κοντά
σ' ένα βράχο. Ήταν εξαντλημένος,
άλλα ήρεμος.

Τότε ο Χάρμπερτ τον έπλησίασε, τον
έπιασε από το χέρι και τού
είπε:

— Κύριε Σπίλεττ, έμεις
βρήκαμε ένα άσυλο, όπου
θα ήσθε καλύτερα παρά
έδω έξω. Νυχτώνει. Έλάτε
νάναπαυήτε κι' αύριο βλέ-
πομε...

Ο ρεπόρτερ έσηκώθη και,
όδηγούμενος από το καλό
παιδί, ξεκίνησε για τα
Καμίνια.

Τήν στιγμή εκείνη, ο
Πέγκροφ τον έπλησίασε
και, με το φυσικώτερο ύφος
του κόσμου, τον ρώτησε μή-
πως και τυχόν είχε άπάνω
του κανένα σπίρτο.

Ο ρεπόρτερ στάθηκε, έ-
ψαξε τής τσέπες του, δεν
βρήκε τίποτα και είπε:

— Είχα, άλλ' άναγκά-
σθηκα να τα πετάξω όλα...

Ο ναύτης εφώναξε τότε
τον Νάβ, τού έκαμε τήν
ΐδια έρώτησι κ' έλαβε τήν
ΐδια άπάντησι.

— Κατάρα! εφώναξε ο
Πέγκροφ άκράτητος.

"Άκουσε τή λέξι ο ρεπόρ-
τερ και τον έπλησίασε.

— Δεν υπάρχουν λοιπόν
σπίρτα, ούτε ένα; τον ρώ-
τησε.

— Ούτε ένα, κ' έπομέ-
νως ούτε φωτιά.

— Άχ, εφώναξε ο Νάβ,
άν ήταν έδω ο κύριός μου,
θα μάς άναβε και φωτιά!

Οι τέσσαρες ναυαγοί έστάθηκαν κ'
ένυτάζοντε σιωπηλοί. Πρώτος έ Χάρ-
μπερτ έλυσε τή σιωπή, λέγων:

— Κύριε Σπίλεττ, σεις καπνίζετε
και πάντα έχετε σπίρτα έπάνω σας.
Ίσως δεν έψαξατε καλά. Κυττάξτε ά-
κόμη. Κ' ένα μόνο σπίρτο θα μάς έφθανε.

Ο ρεπόρτερ έψαξε πάλι τής τσέπες
του πανταλονιού του, τού γελεκιού του,
τού έπανωροσιού του και τέλος, προς
μεγάλη χαρά τού Πέγκροφ και προς
μεγάλη έκπληξι δική του, αισθάνθηκε
ένα ξυλαράκι χωμένο στή φόδρα τού γε-
λεκιού. Τα δάκτυλά του το έπιασαν μέσ'

από το ύρασμα, άλλα δεν μπορούσαν
να το βγάλουν. Θα ήταν βέβαια σπίρτο
κ' ένα, μονάκριβο. Έπρεπε λοιπόν να
βγ' χωρίς να τριεθή το φωσφόρο του.
— Μάφινετε έμένα; έπρότεινε ο
Χάρμπερτ.

Και με μεγάλη έπιτηδειότητα πραγ-
ματικώς, ο μικρός κατόρθωσε να βγάλη
το ξυλαράκι, το ευτελές και παλύτιμο έ-
κεινο πράγμα, χωρίς να το σπάση, χωρίς
να το τρίψη, άκέραιο κι' άπείρακτο.

— "Έχουμε' ένα σπίρτο! εφώναξε με
χαρά ο Πέγκροφ' είνε το ίδιο σά να
χαμε όλόκληρο φόρτωμα!

Πήρε το σπίρτο και με τους συντρό-
φους του, μπήκε στα Καμίνια.

Το ξυλαράκι εκείνο, που ετής κατοι-
κημένες χώρες το πετούν με τή μεγα-
λείτερη άδιαφορία, σαν πράγμα χωρίς
καμμία αξία, έδω έπρεπε να το μετα-
χειρισθούν με τή μεγαλείτερη προσοχή
και προφύλαξι. Ο ναύτης έεσβαίώθηκε
πρώτα ότι το σπίρτο ήταν στεγνό. Έ-
πειτα είπε:

— Μας χροιάζεται και χαρτί.
— Ορίστε! αποκρίθηκε ο Γεδεών
Σπίλεττ.

Και, ύττερ' από κάποιο διαταγμό,
έσχισε ένα φύλλο από το σημειωματάρι
του.

Ο Πέγκροφ τού πήρε κ' έκάθησε σταυ-
ροπόδι μπροστά στο τζάκι. Εκεί, με-
ρικά ξερόχορτα, φύλλα, κλαδάκια και
ρείκια, μήχαν κάτω από τα κούτσουρα
και τοποθετήθηκαν σέ τρόπο ώστε να
μπορή ο άέρας να κυκλοφορή εύκολα
και νανάψουν γρήγορα τα ξύλα...

Τότε ο Πέγκροφ έδίπλωσε το χαρτί
σαν γωνί, — όπως κάνουν οι καπνιστάι
για νανάψουν τήν πίπα τους όταν φυσά,
— και το έχωσε ανάμεσα στα ρείκια.

Έπηρε έπειτα ένα χαλίκι πλατύ, όχι
όμως και τόσο λείο στην επιφάνεια, το
όσκουπισε προσηκτικά και, χωρίς να
κτυπά και πολύ ή καρδιά του, έτριψε
ελαφρά έπάνω 'σαυτό το χαλίκι το σπίρ-
το, κρατών τήν αναπνοή του.

Το πρώτο τρίψιμο δεν έφερε αποτέλε-
σμα. Ο Πέγκροφ, φαίνεται, δεν το είχε
πατήσει αρκετά δυνατά, από φόβο μή-
πως τριεθή το φωσφόρο.

— "Όχι, δεν θα μπορέσω, είπε. Το
χέρι μου τρέμει... Κι' αν χαλάσω το
σπίρτο;... Δεν μπορώ, δεν θέλω!

Έσηκώθηκε τότε κ' έβαλε τον Χάρ-
μπερτ να τον αντικαταστήση.

Ποτέ βέβαια στή ζωή του δεν έδοχι-
μασε τόση συγκίνηση ο μικρός! Η καρ-
διά του κτυπούσε δυνατά.

Όττε ο Προμηθεύς, όταν έπήγαυε να
κλέψη το πύρ από τον ουρανό, δεν θα
ήταν τόσο συγκινόμενος! Όμως δεν έ-
δίτασε περισσότερο κ' έτριψε το σπίρτο
στο χαλίκι γοργά.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑ!
ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΜΑΣΤΕ μα-
ζεμένοι δ-
λοι 'ς τήν
τραπεζαρία
ένος φιλό-
ξενου σπι-
τιού. Ήταν
μιά από τής
φοβερέτης
γεωμίας, τής
κ ρ ι σ ι -

με ε σ εκείνες ήμέρες του Δεκεμ-
βρίου, που κανένας άκόμη δεν ή-
ξερε τί θα γίνη, που μικροί και με-
γάλοι φοβούταν χίλια κακά και που ή
έλπίδα μιάς διορθώσεως, μιάς γαλήνης,
έστω και προσωρινής, ήταν άμυδρότατη
σε κάθε ψυχή... Έξαφνα, ένα κορι-
τσάκι έπτά χρονών, που εκύτταζε πολ-
λήν ώρα από το παράθυρο στο δρόμο,
μπήκε μέσα και μάς φώναξε με πεποί-
θησι:

— Τίποτα δεν θα γίνη! Ούτε πό-
λεμος, ούτε βομβαρδισμός, ούτε πείνα.
Μη λέτε, γιατί όλα θα πάνε καλά. Θα
το ιδήτε!

— Ειρήνη λοιπόν; τή ρώτησε κά-
ποιος από μάς, λιγάκι κοροϊδευτικά.

— Ειρήνη κι' ήσυχία, χαρά και ε-
τυχία! αποκρίθηκε τραγουδιστά ή μι-
κρούλα άπτήτη.

— Και που το ξέρεις έσύ; Μήπως
μιλούσες τώρα από το παράθυρο με τον
κ. Έλλιοι;

— "Όχι!

— Με τον κ. Ντεμίντωρ τότε;...

— Ούτε. Δεν τους γνωρίζω έγώ.

— Άλλά;... Πώς, από ποιόν, από
τί έσχημάτιος έξαφνα αυτή τήν ώραία
πεποιθήσι;

Η μικρούλα τότε έξηγήθη:
— Νά, είδα από το παράθυρο να κου-
βαλούν παιγνίδια! Ένα πλήθος παι-
γνίδια για τα καρροτσάκια και τα μαγα-
ζάνια. Θα πη λοιπόν πως θα γίνη Πρω-
τοχρονιά. Αν δεν ήταν να γίνη, θα
εφρόντιζαν από τώρα για παιγνίδια;
Και αφού θα γίνη Πρωτοχρονιά, και θα
πάρωμε τα δώρα μας, και θαλλάξωμε
τής ευχής μας, μπορεί να μην πάνε όλα
καλά; Νά το!

Οι μεγάλοι γελάσαμε χωρίς να θέ-
λουμε. Η παρατήρησι τής μικρούλας
δεν ήταν βέβαια το άκρον άωτον
τής λογικής, έβγαυε όμως όλόδια από
τήν άστεϊρευτη πηγή, από τήν άνε-
ξάντλητη παρακαταθήκη τής παιδικής
αισιοδοξίας. Γι' αυτό είχε μια παράξενη
έπιδρασι και σε μάς τους μεγάλους, τους
ροβισμένους ή λυπημένους, και γι' αυτό
μάς έδωσε λίγη χαρά και λίγη έλπίδα...

Γιατί όχι; Πόσες φορές ένας άφελής
λόγος παιδιού παρηγορεί κ' έγκαρδιώνει
καλλίτερ' από κάθε σοφό λόγο με-
γάλου! Ένας φιλόσοφος παρατηρεί, ότι
ή «ζωτική δύναμις» των παιδιών είνε
τόσο μεγάλη, ώστε πολλές φορές αυτά
μάς παρασύρουν και μάς κάνουν να σκε-
πτόμαστε με το μυαλό τους και να βλέ-
πούμε τον κόσμο με τα μάτια τους.

Άλλά τότε, ίτα-ίτα, δυναμώνουμε και
μεις. Γιατί γινόμεσθε πιο χαρούμενοι,
πιο φαιδροί, πιο ευέλπιδες, πιο αϊσιόδο-
ξοι. Κι' όλ' αυτά, για τον άνθρωπο
είνε δύνα μεις. Άλλως τε, στήν ψυχή
κάθε μεγάλου, κομμάτι απ' τα παλιά
τά χρόνια ένα παιδί, που για να ξυ-
πνήση, άρκεί ο άπρόοπτος λόγος ένός
παιδιού. Έτσι και μεις που παρηγορη-
θήκαμε μιά στιγμή με το λόγο τής μι-
κρούλας, είχαμε ξαναγίνη παιδιά. Έ-
βλέπαμε τον κόσμο με τα μάτια τής
και σκεπτόμαστε με το μυαλό τής. Και
σιγά-σιγά, το συμπέρασμά τής άρχισε να
μη μάς φαίνεται τόσο παράλογο: Άφού
είχαν όρεξι άκόμη να κουβαλούν παιγι-
δια, είκοσι μέρες πριν από τήν Πρω-
τοχρονιά, είχαν βέβαια σκοπό να κάμουν
Πρωτοχρονιά. Κι' αφού θα γίνονταν
Πρωτοχρονιά, πώς κ' μπορ' όσσε να
γίνη μαζί και πόλεμος, και βομβαρδι-
σμός, και πείνα, και ό,τι άλλο κακό;
"Α, μπά! όλα θα πήγαυαν καλά...

... Τήν παραμονή, στήν όδον Αϊόλου,
σε μιά ατελειώτη παράταξι από καρρο-
τσάκια και τραπεζάνια, τα είδα κ' έγώ
έκεινα τα παιγνίδια που κουβαλιούνταν
είκοσι μέρες πριν. Κοιχλες, κουκλό-
σπιτα, στρατιωτάκια, καραγκιόζηδες,
τόπια, ρούσικες, ταμπουράκια, ροκάνες,
σφυρίκτες, άραζούνταν από χιλιάδες
παιδάκια, χαρούμενα κ' ευτυχισμένα.

Και τότε θυμήθηκα τον καλό λόγο τής
μικρούλας. Να πως αλήθεψε ή προφη-
τεία τής, να πως δεν τή γέλασε το παι-
δικό τής προαισθημα. Έγεινε Πρωτο-
χρονιά, χωρίς να γίνη κανέν' άλλο φο-
βερό. Και τα παιδια πήραν τα δώρα
τους, κ' όλοι έκοψαν τήν πηττα τους,
κ' έδοκίμασαν τήν τύχη τους, κ' ευχή-
θηκαν ο ένας τον άλλο κ' είπαν: «Δό-
ξά σοι ο Θεός, και τού χρόνου καλλι-
τερα!»

Είχες δικη, καλή μου μικρούλα,
να έλπίσης, κ' έμεις είχαμε άδικο να
φοβόμαστε. Η αϊσιοδοξία δεν πρέπει να
μάς άζίνη ποτέ. Βλέπομε τον κόσμο
και σκεπτόμαστε καλλίτερα, όταν το
κάνουμε με τα μάτια και με το μυαλό
των παιδιών!

Σας 'ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Είχες δικη, καλή μου μικρούλα,

να έλπίσης, κ' έμεις είχαμε άδικο να

φοβόμαστε. Η αϊσιοδοξία δεν πρέπει να

μάς άζίνη ποτέ. Βλέπομε τον κόσμο

και σκεπτόμαστε καλλίτερα, όταν το

κάνουμε με τα μάτια και με το μυαλό

των παιδιών!

Σας 'ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ' (Συνέχεια)

Και μού διηγήθηκαν όλη την ιστορία του συντρόφου, πού τους τον άρπαξε ή θάλασσα. Ήταν θαύμα, μού είπαν, πώς δεν έχάθησαν όλοι τους, γιατί χίλιες φορές, εκείνη την ήμέρα, το κορτερ έκινδύνευσε να βουλιάξει.

— "Αν βρίσκαμε εδώ το πτώμα του μικρού εκείνου Ιταλού, έπρόσθεσαν, θα του κάναμε την κηδεία του, γιατί ή-ταν καλό παιδί το καίμενο.

— "Ατυχό όμως! είπεν ο Ένας από τους δυο ναύτες" έχασε μια τύχη για να πινηγή! Φαντάσου, ότι άμέσως μόλις γυρίσαμε στο λιμάνι, δυο ξένοι, πού μιλούσαν τάγγλικά τ σ ά τ ρ α - π ά τ ρ α, μās ρώτησαν αν γι' αυτόν.

« Μήπως ξέρετε ένα παιδί, μās είπαν ένα παιδί από τη Σικελία, έναν κάποιον Φραντζέσκο Καζάλει; "Α, πρέπει να λυπήθηκα ν πολύ, όταν άκουσαν, ότι

— Στο καλό, παιδιά! (Σελ. 56, στ. 6')

είχε πινηγή ίσα-ίσα εκείνη την ήμέρα. Είδα εγώ τα μούτρα πού έκαμαν. Και στοχαζόμαι, — δεν μού το είπαν, άλλ' αυτή είνε ή γνώμη μου, — ότι θα είχαν να του δώσουν τίποτε παράδες, μα πολλούς παράδες...

— "Εγώ δεν το πιστεύω! είπε ο άλλος ναύτης. "Εκείνος ο κρεμανταλάς, ο σημαδεμένος, με το χέρι πού τούλειπαν όλα τα δάκτυλα, δεν ήταν από τους ανθρώπους πού δίνουν παράδες. Μού φάνηκε από εκείνους πού παίρνουν για τον εαυτό τους... "Ας είνε" έχω την ιδέα πώς ο Φραντζέσκος δεν έχασε τίποτα, πού δεν έγνώρισε τους δυο ξένους πού τον έγύρευαν.

— Και τί άπέλεγαν αυτοί οι δυο ξένοι; ρώτησα, κάνοντας τον αδιάφορο.

— "Ω! μια ολόκληρη εβδομάδα τριγύριζαν στο λιμάνι και ρωτούσαν όποιον έβλεπαν για τον πατριώτη τους. Λες και δεν μπορούσαν να το πιστέψουν πώς πνήγηκε το δυστυχισμένο το παιδί. . . Τέλος πάντων, είδαν και άπόειδαν και φαίνεται πώς το πίστεψαν. Τότε πήραν την άπόφασί τους. Και σε λίγο καιρό,

είδα τον μεγαλύτερο από τους δυο εκείνους άσχημανθρώπους, στη βάρκα ενός άμερικανικού θαποριού. "Από κείνη την ήμέρα, δεν ξαναφάνηκε ούτε αυτός, ούτε ο άλλος. Μās ξεφορτώθηκαν βέβαια κ' έφυγαν για την "Αμερική. "Ε, ώρα τους καλή!

Μού ήλθε μεγάλη επιθυμία να χαροποιήσω τους δυο εκείνους καλούς ναύτες, φανερώνων 'ς αυτούς ότι ο Φραντζέσκος ήταν ζωντανός και ότι όσην ώρα μού μιλούσαν γι' αυτόν, τους κρυφοκύτταζε από το παράθυρο της κουζίνας... Δεν έτόλμησα όμως ναναλάβω την εϋθύνη της άποκαλύψεως του μυστικού, αν και ήμουν υπερβέβαιοι τώρα, ότι ο Φραντζέσκος δεν είχε πια να φοβάται τίποτε από τους Μπαρμπούτζηδες. Περιορίστηκα λοιπόν να τους

συντροφεύω ως τη βάρκα και να τους άποχαιρετήσω μ' ένα εγκάρδιο «στο καλό, παιδιά!» "Επειτα έτρεξα στο σπίτι, κατενθουσιασμένος από τα χαροπιά νέα πού είχα νααναγγείλω.

— Φραντζέσκο, έφώναξα στον υπηρέτη μας, πού με ρωτούσε με τα μάτια, οι Μπαρμπούτζηδες σάφισαν υγεία. "Εφυγαν για την "Αμερική!

— "Όταν είνε κανείς πολύ χαρούμενος, μιλεϊ τή γλώσσά του, κι' άς ξέρη δέκα άλλες. Γι' αυτό κ' εγώ τα είπα του Φραντζέσκου άγγλικά. "Εκείνος όμως, είτε γιατί του ξέφευγε το νόημα καμμιάς φράσεως, είτε γιατί δεν έπίστευε ταυτιά του, με ξαναρώτησε:

— Κ ε κ ό ζ α ; (τί πράγμα ;)

Τότε του τάπα Ιταλικά. Τα κατάλαβε στην έντέλεια, πάλι όμως δυσκολεύθηκε να τα πιστέψη...

Τέλος πάντων, δεν υπήρχε πια λόγος για να κρύβεται. "Από την ήμέρα εκείνη παρουσιάζετο 'ς όλους τους ξένους πού ήρχοντο στο νησί μας, κ' ήταν μεγάλη διασκέδασι για τον νέο Σικελό να

μπαίνει καθ' έβραμάδα στη βάρκα και να προϋπαντᾷ το βαπόρι πού μās έφερνε τα τρόφιμα και το ταχυδρομείο.

"Ήταν τόσο άρρωσιωμένος σε 'μās κ' ή ζωή στο νησάκι του άρρεσε τόσο, ώστε δεν είχε καμμία διάθεσι να πόνη να ξαναγήνη ψαράς.

— "Αργότερα, μās έλογε, άργότερα βλέπουμε... Είμαι τόσο ευχαριστημένος μαζί σας! "Ας μείνω ακόμη λίγο αν το επιτρέπετε...

"Έννοείται, ότι το επιτρέπαμε μ' όλη μας την καρδιά.

Κάπου-κάπου μās έλεγε, ότι θέλει να πάη στο Νόρθπορτ, για να δηλώση ότι ζή και για να ξαναϊδῆ τους καληρούς του συντρόφους. "Αλλά ή έβδομάδες περνούσαν χωρίς να το άποφασίξη.

"Ο καίμενος ο Φραντζέσκος! "Αν και τον ξεφορτώθηκαν οι Μπαρμπούτζηδες, δεν έννοούσε ναρίση ακόμη το νησάκι πού τον είχε σώση.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Β'. — ΡΗΓΑΣ ΒΕΛΕΣΤΙΝΗΣ (ΦΕΡΑΙΟΣ)

[Διάλεξι του κ. Σπυρ. Π. Λάμπρου]

"Ο εκ του Θεσσαλικού Βελεστίνου, του αντικαταστήσαντος τās αρχαίας Φεράς, Ρήγας ο Βελεστινής, υπήρξεν ο πρωτομάχου του Γένους. "Εστραγγάλισθη τῷ 1798. Τα ποιήματά του δεν έχουν τόσον τεχνικήν αξίαν, όσον Ιστορικήν, έθνικήν σημασίαν. "Ο Θούριος του Ρήγα είνε ή "Ελληνική «Μασσαλιώτις».

"Από τον «Θούριον»

"Με πότε, παλλικάρια, Νά ζούμε στα στενά, Μονάχοι σά λεοντάρια Στης ράχης, στα βουνά ;

Κάλλιο 'ναι μιάς ώρας "Ελεύθερη ζωή, Παρά σαράντα χρόνια Σκλαβιά και φυλακή.

"Ελάτε μ' ένα ζήλο Σε τούτον τον καιρό, Νά κάμωμε τόν όρκο "Επάνω στο σταυρό.

Συμβούλους προκομμένους, Με πατριωτισμό, Νά βάλωμεν εις όλους Νά δίδουν όρισμό.

Οι νόμοι νάναι ο πρώτος Κι' ο μόνος οδηγός Και της Πατρίδος ένας Νά γένη "Αρχηγός.

Γιατί κ' ή άνασχία "Ομοιάζει την σκλαβιά.

Κάλλιο για την Πατρίδα Κανένας να καθή, "Η να κρεμάση φούντα Για ξένον στο σπαθί.

Ο ΚΩΦΑΛΛΟΣ

[Συνέχεια και τέλος' Ιδε σελ. 49].

Κ' έγραψε στην πλάκα :

« Ακολουθήτέ μας κ' αύριο το πρωϊ θα σε πάμε μεϊς στον πατέρα σου τον Χάνο. Θά σ' έπιαναν οι χωροφύλακες, αν έδβαινες μονάχος σου από την κλειτούρα.»

"Ο μικρός εδιάβατε αυτά τα λόγια και χαμογέλασε περιφρονητικά, κτυπών με το χέρι του το πιστόλι και το μαχαίρι της ζώνης του, σά να ήθελε να πη: «Μ' αυτά εγώ δεν φοβούμαι κανένα!»

— Μπράβο, μικρέ! Έκαμε ο Μπάρτολος. Είσαι αξιο παιδί του πατέρα σου! "Εξεκίνησαν από κάτω στενά και σχεδόν αδιάβαστα μονοπάτια. Πότε γλυτρούσαν κάτω από βράχια, πότε σκαφάλωναν σαν τα γίδια. "Α, ήταν καλά κρυμμένοι οι Μορέσκοι στο λημέρι τους, όπου έφθασαν σε λίγο.

"Ήταν σά μια σπηλιά, μ' ένα μονοπάτι γεμάτο προκόμεματα. "Ο Ένας από τους αδελφούς έπήγαινε μπροστά, για να φέγγη στους άλλους με το κλεφτοφάναρο.

Μπήκαν σε μια μεγάλη σάλα, πού την αέριζαν διάφορες ρωγμές του βράχου και την εφώτιζε μια λάμπα. Στη μέση ήταν ένα τραπέζι και γύρω σκαμνιά. "Επάνω στο τραπέζι άγχιζε μια σουπιέρα γεμάτη.

— "Ε, μάννα! πού είσαι; έρώναζε ο Μπάρτολος.

"Από μίαν άλλη κάμαρα, κι' αυτή χωμένη στο βράχο, βγήκε μια γρηά κουρελιάρα και τόσο φρικτά άσχημη, ώστε άμα την είδε ο μικρός Χάνος, έτρόμαξε.

— "Ε, μάννα! πού είσαι; έρώναζε ο Μπάρτολος.

— Καλή ιδέα, είπε ο Μπάρτολος' άς τον δοκιμάσωμε λίγο.

Οι τρεις αδελφοί κ' ή γρηά έγέμισαν από τον καπνό του Χάνου της μεγάλης τους πίπας, κ' ύπτερ' από της πρώτης τραβήξις, όλοι γελούταν ευχαριστημένοι. "Ήταν, αλήθεια, Ένας πολύ γλυκός, μυρωδάτος καπνός.

"Εγέμισαν και δεύτερη φορά της πίπας τους, όμως κανένας δεν εκάπνιτε τη δική του ως το τέλος :

Ζαλισμένοι κ' οι τέσσερες, άποκοιμήθηκαν βαρεία στο τραπέζι. "Ο γιός του Χάνου άναστέναζε τότε βαθεία κ' ένα χαμόγελο εφώτισε το πρόσώπο του... "Επειτα πήρε τη λάμπα και πήγε στο βήθος της κάμαρας, όπου εξαφανίσθηκε στο σκοτάδι...

Σε λίγες στιγμές, ο μικρός κωφάλλος ξαναγύρισε, ακολουθούμενος από Έναν άνδρα, — τον τελωνοφύλακα Κάστια, πού του είχε κόψη με το μαχαίρι του τα σχοινιά πού τον εδέσμευαν. "Τον πήρε από το

χέρι και τον έφερε μπροστά στους κοιμισμένους κακούργους.

— Κοιμούνται βαρεία κι' ο ύπνος τους θα βαστάξη εικοσιτέσσερες ώρες, μπαμπά! είπε ο μικρός κωφάλλος.

— Μπράβο, Ντισέβο! είπε ο Κάστιας, φίλων το γιό του. "Αφήρητες το θάνατο για να με σώσης!

— Μπαμπά, μη χάνωμε καιρό! υπέλαβε ο Ντισέβος. "Εκάπνισαν μια μεγάλη δόσι χασις. Αυτή τη στιγμή ο

χέρι και τον έφερε μπροστά στους κοιμισμένους κακούργους.

— Τ' είν' αυτό; ρώτησε.

— Είνε γιός του φίλου μας Χάνου, μάννα, είπε ο Μπάρτολος, ο μικρός του κωφάλλος. Μπορείς να μιλάς, "δεν άκούει βροντή. Τί χαμπάρια ;

— "Ο τελωνοφύλακας δεν θέλησε σήμερα να φάη άποκριθήκη ή γρηά.

"Εκάθηταν στο τραπέζι. "Αλλά ο μικρός Χάνος έδειχνε μεγάλο τρόμο μπροστά στο μούθηρό βιλέμια της γρηάς, αυτός πού δεν είχε φοβηθή μπροστά στους τρεις κακούργους!

"Αγού άπόφαγαν, ή γρηά έδχλε στο τραπέζι τρία τσιμπούκια για τους γιούς της κ' ένα βάζο με καπνό. "Επειτα γέμισε ένα τσιμπούκι και για τον εαυτό της. Στην "Αλβανία, καπνίζουν κ' ή γυναίκες. "Η ευχαρίστησι πού της προξενούσε βέβαια το κάπνισμα, γλύκανε λίγο το πρόσωπο της γρηάς, γιστι και το παιδί φάνηκε ήσυχασμένο.

Κύτταζε τον πρόστιχο καπνό πού είχε το βάζο κ' έκαμε μορφασμό περιφρονήσεως. "Επειτα έτρεξε στο σακκούλι του, το άνοιξε, έβγαλε από μέσα ένα πακέτο καπνό της "Ανατολής και το έδωσε στο Μπάρτολο, ενώ φιλούσε τα δάκτυλά του, σά να ήθελε

"Ο μικρός ξαναγύρισε ακολουθούμενος από Έναν άνδρα. (Σελ. 57, στ. 6'.)

— Νά καπνός για φίλημα!

— Καλή ιδέα, είπε ο Μπάρτολος' άς τον δοκιμάσωμε λίγο.

Οι τρεις αδελφοί κ' ή γρηά έγέμισαν από τον καπνό του Χάνου της μεγάλης τους πίπας, κ' ύπτερ' από της πρώτης τραβήξις, όλοι γελούταν ευχαριστημένοι. "Ήταν, αλήθεια, Ένας πολύ γλυκός, μυρωδάτος καπνός.

"Εγέμισαν και δεύτερη φορά της πίπας τους, όμως κανένας δεν εκάπνιτε τη δική του ως το τέλος :

Ζαλισμένοι κ' οι τέσσερες, άποκοιμήθηκαν βαρεία στο τραπέζι. "Ο γιός του Χάνου άναστέναζε τότε βαθεία κ' ένα χαμόγελο εφώτισε το πρόσώπο του... "Επειτα πήρε τη λάμπα και πήγε στο βήθος της κάμαρας, όπου εξαφανίσθηκε στο σκοτάδι...

Σε λίγες στιγμές, ο μικρός κωφάλλος ξαναγύρισε, ακολουθούμενος από Έναν άνδρα, — τον τελωνοφύλακα Κάστια, πού του είχε κόψη με το μαχαίρι του τα σχοινιά πού τον εδέσμευαν. "Τον πήρε από το

χέρι και τον έφερε μπροστά στους κοιμισμένους κακούργους.

— Κοιμούνται βαρεία κι' ο ύπνος τους θα βαστάξη εικοσιτέσσερες ώρες, μπαμπά! είπε ο μικρός κωφάλλος.

— Μπράβο, Ντισέβο! είπε ο Κάστιας, φίλων το γιό του. "Αφήρητες το θάνατο για να με σώσης!

— Μπαμπά, μη χάνωμε καιρό! υπέλαβε ο Ντισέβος. "Εκάπνισαν μια μεγάλη δόσι χασις. Αυτή τη στιγμή ο

χέρι και τον έφερε μπροστά στους κοιμισμένους κακούργους.

— Τ' είν' αυτό; ρώτησε.

— Είνε γιός του φίλου μας Χάνου, μάννα, είπε ο Μπάρτολος, ο μικρός του κωφάλλος. Μπορείς να μιλάς, "δεν άκούει βροντή. Τί χαμπάρια ;

— "Ο τελωνοφύλακας δεν θέλησε σήμερα να φάη άποκριθήκη ή γρηά.

— "Ας τον, είπε ο Μπάρτολος, ή όρεξι θα του ξαναρθη.

ναϊρεύονται και δεν είνε καθόλου έπίφοβοι. Νά τους δέτουμε γερά, για να τους βρούμε άφριο!

Πραγματικά, τους έδωσαν όλους ευκολώματα, κ' έπειτα πατέρας και γιός χόθησαν στη βθεία νύκτα.

Την άλλη μέρα, το βράδυ, την ώρα πού οι δεμένοι κακούργοι ζυπνούσαν, είκοσι χωροφύλακες έκαμαν εισβολή στη σπηλιά, με το μικρό Ντισέβο, τον γιό του τελωνοφύλακα Κάστια, πού τους ώδηγόυσε.

— Μās πρόδωκαν! μās έπίασαν! ούρλιασε ο Μπάρτολος, κεραινοβολών το παιδί με το φλόγιο βλέμμα του.

— Ναι, άποκριθήκη ο Ντισέβος' είνε φοβερό πράγμα ο κωφάλλος... όταν αρχίση να μιλά!

Οι κακούργοι έβλεπαν, πολύ άργά, πώς τους είχε γελάση ένα

ήρωικό παιδί, πού δεν εδίστασε να εκθέση τη ζωή του, για να σώση τον πατέρα του.

(R. Lightone) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

παν, πολύ άργά, πώς τους είχε γελάση ένα

ήρωικό παιδί, πού δεν εδίστασε να εκθέση τη ζωή του, για να σώση τον πατέρα του.

(R. Lightone) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

παν, πολύ άργά, πώς τους είχε γελάση ένα

ήρωικό παιδί, πού δεν εδίστασε να εκθέση τη ζωή του, για να σώση τον πατέρα του.

(R. Lightone) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

παν, πολύ άργά, πώς τους είχε γελάση ένα

ήρωικό παιδί, πού δεν εδίστασε να εκθέση τη ζωή του, για να σώση τον πατέρα του.

(R. Lightone) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

παν, πολύ άργά, πώς τους είχε γελάση ένα

ήρωικό παιδί, πού δεν εδίστασε να εκθέση τη ζωή του, για να σώση τον πατέρα του.

(R. Lightone) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

παν, πολύ άργά, πώς τους είχε γελάση ένα

ήρωικό παιδί, πού δεν εδίστασε να εκθέση τη ζωή του, για να σώση τον πατέρα του.

(R. Lightone) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

παν, πολύ άργά, πώς τους είχε γελάση ένα

ήρωικό παιδί, πού δεν εδίστασε να εκθέση τη ζωή του, για να σώση τον πατέρα του.

(R. Lightone) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

παν, πολύ άργά, πώς τους είχε γελάση ένα

ήρωικό παιδί, πού δεν εδίστασε να εκθέση τη ζωή του, για να σώση τον πατέρα του.

(R. Lightone) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

παν, πολύ άργά, πώς τους είχε γελάση ένα

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ίδε τον 'Οδηγό του

Συνδρομητού. Κεφ. Β.

ΡΟΔΟΣ ΚΑΙ ΜΝΗΜΑ

Λέει το μνήμα στ' άμμορο οδο;

Κι' αυτό άπαντάει: «Μαύρο μου μνήμα...

Μά πές μου τώρα και σ' ό τί κανείς;

Και λέει το μνήμα: «Σ' ό σκορπα μύρα...

Νικητής της Αύριον

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

[Μ. Guyan]

Τό πρώτο παιδί. 'Εγώ θάθελα να ήμουν στρατηγός.

Η μητέρα. 'Ω παιδί μου, άν μέσα στους πολέμους...

Τό δεύτερο παιδί. 'Εγώ θάθελα να ήμουν ένας πλούσιος...

Η μητέρα. Παιδί μου, άν ζούσες μέσα σ' ότ' όσες πόλεις...

Τό τρίτο παιδί. 'Εγώ δέν ξέρω άν θά είμαι πλούσιος ή φτωχός...

Η μητέρα. 'Αν όλος ο κόσμος είναι εύτυχημένος γύρω σου...

ΤΑΞΕΙΔΙΑ: - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Σαλπάρουμε τό χορτό σκοινί του μώλου...

Εργυρα γι' ό τελευταίος βαρκάρης...

Αρίνομε τή Θεσσαλονίκη κι' οι άσπροι...

Βγήκαμε άπ' τό λιμάνι πέρα μακριά...

Κατάλευκο, μέ πράσινα φάρα, προχωρεί...

Κανείς μή λήη: «Είπε ή ζωή Συμπόσιο...

Η ΖΩΗ

[Κατά τον Jean Moréas]

Κανείς μή λήη: «Είπε ή ζωή Συμπόσιο...

Κι' άς λήη γιά όλα: «Είπε πολύ Κ' είπε όνειρο...

300 ΛΕΞΕΙΣ

Ο χάρος δέν έπαρκεί διά περισσοτέρους... 300 λέξεις...

μαστοί, διότι κατορθώνουν την ευρύτητα της φαντασίας...

Άλλ' εγώ ή όποία πολύ, πολύ απέχω από ένα μεγάλο συγγραφέα...

Άφίνομε τή Θεσσαλονίκη κι' οι άσπροι...

Κατάλευκο, μέ πράσινα φάρα, προχωρεί...

Κανείς μή λήη: «Είπε ή ζωή Συμπόσιο...

Κι' άς λήη γιά όλα: «Είπε πολύ Κ' είπε όνειρο...

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Ίερολογίτης εις την εκκλησίαν, δείχνον εις την μητέρα...

Ο Ίερολογίτης. — Μά... δέν άκουσες τον παππά που έλεγε...

Ο πατέρας (θυμωμένος). — Έλα! φύγε από δω...

Ο γιός του. — Μά τί θέλεις να λάνω, πατέρα;

Εστάλη από τον Νικητή της Αύριον

Διδάσκαλος: — Πώς λέγεται Λατινικά τό αρχόντο;

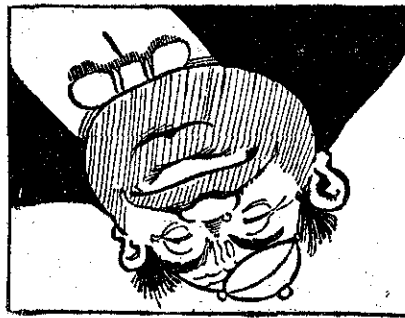
Μαθητής: — Ράπτο (rapto).

Εστάλη από τής Βαβαρομάχου Έλλάδος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ίδε 'Οδηγός, Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Μαγεική Εικόνα

Πού να είνε ο πολύσαρκος άνθρωπος; Και πόσες οκάδες να ζυγίξη;

β.) Παίγνιον

Εστάλη από Νικολάου Γ. Πόθου

Table with words and letters: ΚΑ ΡΟΣ ΚΟ, ΣΤΩΡ ΓΩ ΟΥ ΟΣ ΚΛΟΣ, ΝΙ ΣΚΙ ΛΑ

Νά συναρμολογηθούν οι συλλαβαί αυται ώστε να αποτελεσθούν τα όνόματα τριών τρωακικών.

γ.) Γρῆφος

Εστάλη από τής Βαβαρομάχου Έλλάδος 1910, 1911, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916, 1917...

δ.) Διά τούς Γαλλομαθεύς

Εστάλη από τό Τραγοδι της Δευτεριάς Ρ*s - ä - p** - ο* - *a - h**n - l**n.

Δηλώσεις: Αί λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου...

Λύσεις του δου φύλλου

α.) Πολύμνια, Καλλιόπη, Θάλεια, Κλειώ, —β.) Σύντα και φωμί.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ένεκα του αποκλεισμού, ή προθεσμία προς άποστολή ψηφοδελτίων...

Ο πατέρας (θυμωμένος). — Έλα! φύγε από δω πέρα, παλκοπαιδί!

Ο γιός του. — Μά τί θέλεις να λάνω, πατέρα; να 'ρθώ ή να φύγω;

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Από τούς υπότιμητους τόμους Διαπλάσεως τής Β' Περίοδου...

του 1897 και ο τόμος του 1898, πλησιάζοντας να εξαντληθούν, ανατιμωνται...

Η σειρά των ποιητικών 'Αριστουργημάτων που ήρχισεν από τό προηγούμενον φύλλον...

Ναί, με άνακούφιαν εδιάδεξα τό γράμμα σου, Παύλε Χλωμό, καθώς και τό άλλο που έστειλες...

Πολύ σωστά, Παγκόσμιο Όνειρο. Η άπάντησις που έδωσα τότε στο 'Κόμμα', δέν ισχύει σήμερα...

Κ' έμείς εδών, Ρομαντική Αύγούλα, έτσι ήσυχά και μελαγχολικά περάσαμε τά έσρατάς μας...

Συμφωνώ, Κλέφτικο Βόλι, ότι οι έπιστημονικοί όροι δέν πρέπει ναλλάξουν.

Ένεκα του αποκλεισμού, ή προθεσμία προς άποστολή ψηφοδελτίων...

Ο πατέρας (θυμωμένος). — Έλα! φύγε από δω πέρα, παλκοπαιδί!

Ο γιός του. — Μά τί θέλεις να λάνω, πατέρα; να 'ρθώ ή να φύγω;

Εστάλη από τής Βαβαρομάχου Έλλάδος

ἀρχαία. Ο φίλος μου δηλαδή ήθελε να λέγωμεν άκόμη «τόσι φιλοσόφοις γονεύσιν»...

Ωραίας έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Στυφανακιώτα, Νικητής της Αύριον...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τα έξής: «Τά λόγια τής ελευθερίας»... «Ανεκδοτον του Κίτση»...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδδέν ψευδώνυμον εγινόμεναι ή άναστούται. άν δέν συνοδεύεται υπό τό δικαιοσύνη...

Νέα ψευδώνυμα: Μπαρονοκαπινομένη Κωνσταντίνος, ά. (ΑΚ). Δοξαμένον Έλληρόπουλο, ά. (ΑΜ—Συλ. Ν.)...

Ανανέωσις ψευδώνυμων: Κύνως, ά. Λύρα του Αρίωνος, κ. Τρισεύγενη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ναλλάξουν: Ο Μέγας Ναπολέων (0) με Αύτοκρατεριον...

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Ολυμπία Γ. (πολύ εύχαριστός)...

Εστάλη από τής Βαβαρομάχου Έλλάδος

